

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

ANNIE
BURROWSOVÁ

Půlnoční skandál

ANNIE BURROWSOVÁ

PŮLNOČNÍ SKANDÁL

PŘEKLAD

HELENA VOLNÁ

Milá čtenářko,

věřím, že si navzdory předvánočnímu shonu naleznete chvílku na mé příběhy. Anebo až už budou všechny dárky rozdány, společenské povinnosti splněny a nastane ta vytoužená chvíle ticha a klidu, tak to je možná ten pravý okamžik pro romantiku a příjemné snění s knihou...

V první povídce nazvané Půlnoční skandál se můžete seznámit s mladou dámou, pro kterou jsou nejmilejší společníci knihy. Její romantické představy stále narážejí na realitu všedních dní, a teprve když je z konvenčních důvodů přinucena se vdát, najednou ji dennodenní úkoly manželského života přinesou radost a pocit smysluplně tráveného času...

Druhá povídka, která je zároveň pátým a posledním dílem minisérie Svobodomyslné dámy, nese název Netradiční přátelství. A netradiční přátelství naváže nezávislá mladá spisovatelka Melissa a mladý diplomat, lord Henry. Společně prožijí nejedno dobrodružství, a nakonec je jejich přátelství dovede až před oltář, ale to už jsou v područí jiného, mocnějšího citu...

Přeju Vám krásný vánoční čas a pokoj lidem dobré vůle.

S láskou

Váš Harlequin

Annie Burrowsová

PŮLNOČNÍ SKANDÁL

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
A Scandal at Midnight

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Helena Volná

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2021 by Annie Burrows
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9809-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9810-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9811-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Lady Marguerite Patterdaleová prudce otevřela dveře knihovny a hluboce se nadechla. Uklidňující pach staré kůže a prachu jí připadal jako důvěrný přítel, který otevírá náruč a vítá ji doma.

Doma. I když ji zatím dnes vůbec nic nepotěšilo, zde v knihovně se konečně cítila vítaná. Přijímaná. V bezpečí.

Rychle za sebou zavřela dveře a zamířila ke svému oblíbenému regálu, který se tyčil od podlahy téměř až ke stropu, a opřela si čelo o druhý a třetí díl románu *Clarissa* od Samuela Richardsona. A pak ji napadlo, že není spravedlivé dávat přednost pouze tomuto autorovi, a tak roztáhla paže, aby mohla obejmout co nejvíc svých drahých knih, jako kdyby chtěla obejmout své nejmilejší přátele.

Všechny je milovala. Každý objemný svazek v této místnosti se tak či onak dotkl její duše a zanechal v ní stopu. Dokonce i ty nudnější spisy ji poučily o světě, který se nacházel za branami Wattleshamského převorství, aniž ji nutily opustit pohodlí její komnaty.

A co bylo nejlepší, knihy ji nesoudily, nehodnotily její původ, vzhled či bohatství. Odhalily své poklady komukoli, kdo se začel do jejich stránek. Lidé nemluvili bez důvodu o upřímném a bezelstném člověku jako o „otevřené knize“, vždyť knihy se ochotně

dělily o svůj obsah s kýmkoli a své čtenáře přenášely do světa dobrodružství, poučení či fantazie. Byly těmi nejlepšími společníky, jaké si může přát kterákoli dívka a zvláště taková, která nemá žádné přítelkyně.

Kéž by Marguerite mohla uzavřít sňatek s knihou. Ne, s celou knihovnou. Nemohla by si vybrat jen jedinou knihu a dát jí přednost před ostatními, tak jako si nedokázala vybrat jednoho muže mezi všemi těmi svobodnými džentlmeny, s nimiž se seznámila během svého společenského debutu.

Jenže si žádného vůbec vybrat *nechtěla*. Ale možná, že kdyby jela do Londýna se záměrem najít si tam manžela, nedopadlo by to tak katastrofálně.

Když si Marguerite vzpomněla na to, jak hrozně jí matka vyčinila ten poslední den, kdy lord Martlesham s prásknutím dveří opustil dům, otřásla se. Těžce snášela matčino zklamání, nedokázala se však přimět, aby vysvětlila, proč lordovu nabídku k sňatku nakonec nemohla přijmout.

Znamenalo by to totiž, že matka bude ještě smutnější a zklamanější, než byla. Znamenalo by to, že by jí musela vysvětlit, co zaslechla ten večer, když lord Martlesham stál vedle jejího nejstaršího bratra Jamese, a to by matku velice zasáhlo. Neboť matka svých pět synů nadevše zbožňovala a nesmírně by ji rozhořčilo, kdyby Marguerite nadhodila... či pouze jen naznačila... že na jejich chování bylo cosi, co v ní vzbudilo odpor k celému mužskému pokolení.

Matka nechápala, proč se Marguerite nedokáže smířit se skutečností, že pro rodinu spočívá její hodnota pouze v její schopnosti dobře se provdat. Jinými slovy vzít si muže, který buď podpoří ambice přinejmenším jednoho z jejích bratrů, nebo pomůže otci

v jeho politických cílech. Matka si myslela, že Marguerite by měla být šťastím bez sebe, když rodině v tomto směru... *poslouží*.

I kdyby se však Marguerite chtěla vdát, vybrat si manžela nebylo totéž jako sáhnout v knihovně po románu, který si chce přečíst. Muži nebyli jako knihy. Neustále se přetvařovali, předstírali, že jsou jiní, než ve skutečnosti byli. Nebyli upřímní. A co bylo nejhorší, posuzovali ji podle toho, jak vypadá, z jaké rodiny pochází a jaké věno přinese do manželství.

S knihou to bylo jiné. Mohli jste ji vrátit na místo, když jste ji dočetli, nebo když vás zaujala méně, než jste čekali. Zatímco manželství vás svazovalo po zbytek vašeho života.

Londýnská společenská sezona však skončila. A Marguerite byla konečně doma. A mohla...

Dupot nohou v holínkách přicházející z chodby ji přiměl zvednout hlavu. Nejspíš se blížil jeden z jejích bratrů v doprovodu svých kamarádů. Každému z jejích bratrů se během jejich pobytu v Londýně podařilo shromáždit pár přátel a všechny je pak pozvat, aby zde strávili zbytek léta.

Ostatně jako vždy.

Určitě nemířili do knihovny. Zde byla v bezpečí. Snad s výjimkou Bena Flinderse nikdo z nich v knihách a ve čtení nespatořoval žádný smysl. Určitě spěchali ke kulečníku...

K čertu!

Místo aby hlasité kroky knihovnu minuly, přede dveřmi zpomalily a kdosi položil ruku na kliku.

Marguerite nehodlala připustit, aby ji bratr s kamarády přistihl, jak objímá polici plnou knih. Rychle jako blesk si nadzvedla sukně a začala šplhala po bytelných regálech nahoru. Už před léty zjistila, že se

pod nich dá snadno lézt jako po žebříku. I když dnes byla starší a těžší, potěšilo ji, že neztratila nic ze své hbitosti, takže snadno vyšplhala až k poslední polici a protáhla se přes zdobenou římsu na knihovnu dřív, než se dveře otevřely.

„Tady nás nikdo z hostů nebude rušit,“ ozval se hlas jejího druhého nejstaršího bratra Jaspera.

„Do knihovny nikdo nechodí.“

Služky rozhodně ne, pomyslela si Marguerite, když si všimla silné vrstvy prachu, na které nyní ležela. Rukou si zakryla ústa a nos, aby nezačala kýchat. Poslední věc, kterou by si přála, byla, aby ji Jasper a jeho otravní přátelé objevili... zjistili, že je... zkrátka, že dnes nesnese jejich druh vtipkování.

Dnes tedy ne. Pokud by kdokoli z nich, byť i jen *naznačil*, že se vrátila domů nezadaná, bez snoubence, pak by...

Byla tak přehnaně citlivá na svůj mimořádný společenský debakl, že cestou domů ani nedokázala snést blízkost rodičů v kočáru. Raději se kodrcala v menším povoze s komornou, než aby strávila dva dny vedle matky, která na ni pohlížela s rozčarováním a dotčeným výrazem, zatímco otec jí dával najevo hluboké opovržení. Ani jeden z nich jí na žádné zastávce nenabídl, aby namísto se služebnictvem cestovala s rodinou, a ani jeden z nich s ní nepromluvil ani slovo, kromě nesnesitelně zdvořilých frází pronášených pouze v přítomnosti hostinských, podkoních nebo číšníků.

Její zklamání a rozhořčení mířilo i na jejích pět bratrů. I na jejích vlezlé přátele. Pronásledovali ji ve městě všude, na všech plesech a večírcích, nedopřáli jí klidu, všechno kazili. Nejenže kvůli nim musela nyní ležet na knihovně v oblaku prachu, ale po celou

dobu v Londýně snášet, jak kolem ní kroužili jako vrčící a nevrlí hlídací psi.

Snažila se, seč mohla, aby během sezony splnila naděje rodičů, ačkoli byla vůči mužům přirozeně ve střehu. Jak si však měla najít manžela, když jí byli bratři v patách, kamkoli se hnula, a odrazovali všechny ostatní mladíky se stejným zápalem, jaký projevovali, když si jako školáci na pozemcích mezi zříceninami hráli na křesťany a Saracény? Proč to matka s otcem nebrali na zřetel? Proč je za jejich chování ani jedinkrát nepokárali?

Ne. Nemohla svůj neúspěch svádět na bratry. Byla to ona sama, kdo rodičům způsobil takové zklamání. To ona selhala navzdory tomu, jaké měla výhody a jaké výdaje na její uvedení do společnosti rodiče vynaložili.

A přesto nedokázala naplnit jejich očekávání. Opět. „Tady budeme mít soukromí,“ slyšela Jaspera. „Chci vám všem totiž sdělit něco, co nikdo jiný nemusí vědět.“

Kdyby se tím neprozradila, Marguerite by jistě hlasitě zasténala. Nejenže uvízla nahoře na knihovně, ale ještě si měla nechtěně vyslechnout nějaké nechutnosti, které chtěl Jasper svěřit svým kamarádům.

A muselo jít o cosi vskutku nepěkného, když s tím nešel za Jamesem, nejstarším bratrem, nebo se neobrátil na otce, který přivíral oko nad vším, co jeho synové tropili, ať už to bylo podle jejího soudu jakkoli hanebné. Místo toho je pokaždé vytáhl z bryndy a pouze podotkl, že byli v náladě nebo něco podobně hloupého.

Bezpečí nenašla už ani v knihovně. Neexistovalo místo, kde by mohla mít od bratrů pokoj. Ani v převorství, ani v Londýně.

A její názor se potvrdil vzápětí, když Jasper řekl: „Jde o Daisy.“

Daisy. Jak jen tu přezdívku, kterou jí bratři dali, nesnášela! A nejen kvůli tomu, že to byl posměšný odkaz na květinu, po níž byla pokřtěná. Jako by nestačilo, že ji bratři srovnávali s chudobkou, obyčejným plevem, příbuznou s krásnou a nápadnou kopretinou, k níž ji přirovnala matka krátce po porodu. I když chudobka je malá a drobná květinka, bratři neustále omílali dokola, jak se vytáhla jako plevel do výšky, protože bohužel po otci zdělila vysokou a hubenou postavu.

Nyní jí tedy *všichni* říkali Daisy, dokonce i matka s otcem, které by ovšem ani ve snu nenapadlo oslovovat bratry jejich hloupými přezdívkami ze školních let.

Tak to však v jejich rodině chodilo. Chlapcům bylo dovoleno vše. Směli se bavit, užívat si svobody, nikdo se jim neposmíval. Zatímco Marguerite pro nikoho nebyla ničím víc než terčem všech jejich žertů.

Bena přešla nálada. Nebyli zde ani pět minut a zatím to vypadalo, že Jasper má v úmyslu vtáhnout je do jakéhosi bláznivého plánu, který popsal jako legraci či povyražení. Kdyby se však pokusil jim naznačit, že z podobných žertíků snad už *všichni* vyrostli, obvinili by ho, že je věčný šťoura a morous. Nejlepší bude vyslechnout, co chce Jasper podniknout, a pak se postarat, aby toho *všichni* nelitovali.

„Jde o Daisy,“ prohlásil Jasper.

Při zmínce o Marguerite se Benovi zježily chlupy na krku. Doufal, že se jim Jasper nechystá navrhnout, aby si z ní opět vystřelili tak, jako to dělávali, když ještě chodili do školy. To by si nezasloužila. Vlastně si to nikdy nezasloužila. Pokud věděl, vybírali si ji za

cíl svých nemilosrdných žertů pouze proto, že byla v rodině jediné děvče mezi samými chlapci.

A Jasper je vzal sem. Ze všech míst právě sem, do knihovny. Na místo, které bylo jejím útočištěm. Na místo, které si s ní spojoval natolik, že by přísahal, že zde cítí její vůni. Lehkou květinovou vůni léta, kterou vdechoval onoho večera na plese, kdy dosáhl toho, že si s ní mohl alespoň zatančit, a měl tu čest být na mučivou půlhodinku jejím partnerem.

Ne, musel být k sobě upřímný. Ta muka trvala mnohem déle než jen půlhodinku. Od té doby nemohl spát a každou noc si v duchu přehrával každý okamžik, každý výraz, který se jí mihl ve tváři, to, jak se jí ve vlasech odráželo světlo svící a zalévalo je zlatem, jak jí jemná látka jejích večerních šatů klouzala po těle, jak se její vůně kolem něho vznášela silněji, když se k němu přiblížila, a vytrácela se, když se opět vzdálila.

Možná proto měl pocit, že tu vůni cítí. Jasper jen zmínil její jméno a Ben si ji už dokázal představit, vzpomněl si na ni i na dotyk její ruky, kterou krátce stiskl, kdykoli to tanec vyžadoval.

V knihovně voněly pouze knihy. Což mu ji popravdě také připomnělo, neboť když ji poprvé spatřil, měla v ruce knihu. Brzy pochopil, že knihy jsou láskou jejího života. Poté už nedokázal vstoupit do žádné knihovny či knihkupectví, aniž by si na ni myslel. Proto si představoval, že je jaksí přítomna. Bylo to, jako by měl jakousi čichovou paměť, pokud něco takového vůbec existovalo.

„Mám o ni obavy,“ pravil Jasper vážně.

Horace a Walter cosi vyhýbavě zahučeli a téměř přesvědčivě se pokoušeli tvářit, že je to nadmíru zájímá. Zato Ben byl rázem ve střehu.

„Nemusím vám vysvětlovat, jak katastrofálně pro ni její debut skončil,“ pokračoval Jasper, přistoupil k velkému stolu a opřel se o něj.

„Nikdy jsem si toho předtím nevšiml, ale ve společnosti, ona...“

Projel si rukou vlasy.

„Zkrátka se ukázalo, že je příliš stydlivá.“

Složil si ruce na hrudi a přešel všechny pohledem, jako by je vyzýval, aby mu odporovali.

„Všichni ji známe jako... no, v mnoha směrech má dost kuráže. Nikdo to ale nevidí, když Daisy ve společnosti úplně ztuhne. To proto si žádný muž, který by jí byl hoden, nevšiml, jaký je to poklad.“

Walter se ušklíbl a Jasper se na něho ostře podíval.

„Promiň,“ řekl Walter. „Daisy je poklad, ty jsi taky Poklad... takže...“

Jasperova pevně sevřená ústa se trochu uvolnila. Ve škole v Etonu mu kdosi začal říkat Poklade, mimo jiné i proto, že Jasper také znamená drahokam jaspis. Zpočátku to nesnášel, ale uklidnil se, když do školy jeden po druhém přicházeli jeho mladší bratři a ani oni se většinou dětinským a mnohdy zlomyslným přezdívkám nevyhnuli.

Další v pořadí byl Jeremy, jemuž se přezdívalo Bacil. A ještě hůř dopadl Joshua, kterýž si vysloužil titul Trumpeta s odkazem na slavnou biblickou postavu a dobytí města Jericha, ale především proto, že ze sebe v hojné míře a hlasitě vypouštěl větry. A nejmladší Julius byl známý jako Rapl v narážce na Julia Caesara a jeho záchvaty.

Ve světle těchto přezdívek nedopadl tedy Jasper tak špatně. Vždyť poklad je plný zlata a drahokamů, tvrdých a odolných, což jsou pro muže rozhodně lepší rysy, než když je srovnáván se zárodky choroby

nebo s vysilující nemocí. Či dokonce jen s projevem nadýmání.

„V každém případě,“ přerušil Jasper Waltera přísně ve snaze nastolit opět pořádek, „je pro děvče katastrofa, když se vrátí po sezoně domů a nemá v hrsti žádného snoubence. A podle toho, jak se v Londýně chovala, si myslím, že si nepovede líp ani příští rok. Vlastně ani nikdy jindy. A to mě přivádí k tomu, co vám chci říct.“

Významně je všechny přejel pohledem.

„Žádám vás, aby jeden z vás, a je jedno který, protože jste všichni skvělí, během zdejšího letního pobytu požádal Daisy o ruku.“

Ticho, která nastalo po jeho nehorázném prohlášení, bylo téměř hmatatelné.

Jasper se krátce a nervózně zasmál.

„Vidím, že jsem vás tím pořádně šokoval. Ale když se nad tím zamyslíte, kdo je pro ni lepší partie než ten, koho znám celý svůj život? Ten, kterého i ona zná stejně dlouho jako já, vždyť jste tady vždy trávili skoro celé školní prázdniny. Jste mládenci, s nimiž se rád přátelím, i když už každý jdeme v životě svojí cestou, což je víc, než mohu říct o některých jiných kamarádech ze školy, které jsem sem pozval a zdáli se mi jako fajn chlapíci, ale z nichž se vyklubali... pěkní zpustlíci.“

Potřásl znechuceně hlavou.

„Zato vy, kamarádi, vy jste ze všech nejlepší,“ dodal a rozpřáhl paže, jako je chtěl všechny obejmout. „Je mi jedno, kdo z vás si ji získá. Víím, že komukoli z vás mohu důvěřovat, že ji bude ctít a opatrovat... a tak vůbec.“

Opět mu odpovědělo hluboké a napjaté ticho.

„Nechám vás, abyste si mohli v klidu rozmyslet,

kdo ji pořádá o ruku jako první,“ řekl po chvíli Jasper, narovnal se a zamířil ke dveřím.

Nikdo se ho nepokusil zastavit, ačkoli se všichni otočili na místě jako panáčci na klíček a dívali se za ním, jak odchází.

Ben se sice nedokázal pohnout, ani se nezmohl na slovo, ale srdce mu bušilo jako splašené. Stejně, jako když s Daisy tančil na plese.

Kéž by ji mohl požádat o ruku! Kéž by se s ní mohl oženit! Splnil by se mu sen. Ale nemohl. Neměl nic, co by mohl nabídnout ženě, a už vůbec ne takové krásce, jako je Daisy. Byla... dokonalá. S blond vlasy v barvě zlata, s modrýma očima a svůdnými, jemnými rty, které ho až bolestně přitahovaly.

Ruka mu automaticky vystřelila k ústům a zastavila se v půli cesty. Byl to jeho starý zlovyk, jímž trpěl ještě před bitvou u Salamanky. Ale nyní mu jizva, jež se mu táhla přes celou tvář, dodávala trvale výraz, jako by se ironicky usmíval.

Ani kdyby nebyl tak ošklivý na pohled, nepatřil by k mužům, které by její rodiče uvítali jako vhodné ženichy. Daisy byla totiž nejen krásná, ale i urozená a bohatá. Její rodina proto očekávala, že uzavře vynikající sňatek. Zatímco on neměl nic podstatného, co by jí mohl nabídnout, s výjimkou svého srdce, které již dávno získala, aniž to ovšem tušila. Ben nechtěl za žádnou cenu dopustit, aby ho litovala. Kdyby však pojala podezření, co k ní cítí, se svojí laskavou povahou by se lítosti neubránila.

Nyní mu ale Jasper... dával svůj souhlas... ne, on ho dokonce vyzýval a povzbuzoval...

Ben zavrtěl hlavou. To by nešlo. Kromě toho, že se za nápadníka vůbec nehodil a nebyl by Daisy hoden, existoval i praktičtější důvod. S největší

pravděpodobností by ani nebyl schopen se vyslovit. Stačilo mu vzpomenout si, jak oněměl, když s ní tehdy tančil. Ani se nezmohl na to, aby ji sám vyzval k tanci.

Šel tehdy za Jasperem a požádal ho o svolení, zda si smí zatančit s jeho sestrou. Jasper ho k ní zavedl a vlastně jí nařídil, aby se nad ním slitovala. A ona se slitovala. Přinejmenším se na něho nedívala s takovým podrážděním jako na ostatní své partnery, s nimiž toho večera tančila. Vlastně se na něho usmála, když ji vedl zpět na místo. Její úsměv se mu zdál jako požehnání, protože úsměvem své ostatní partnery neobdařila. Ben se tehdy cítil poctěný a polichocený. Když se dotkl její malé ruky, byl tak vzrušený, až se bál, že si toho Daisy i všichni hosté v plesovém sále určitě všimnou.

Musel v duchu myslet na ledové koupele, spánek venku ve sněhové bouři anebo na zimní pochod přes Pyreneje, aby se opět ovládl. V té chvíli již její úsměv pohasl a nechala ho stát se zdrcujícím poznáním, že mu jeho jediná šance opět proklouzla skrz prsty.

„Je tady něco k pití?“ zeptal se Walter a divoce se rozhlédl kolem sebe. Pak zamířil na druhou stranu knihovny, kde bylo několik křesel rozestavěných kolem malého kulatého stolku. Na něm stála karafa se sklenkami.

Horace ho následoval.

Ben věděl, že se k nim musí připojit. Jinak by si mohli všimnout, jak se třese, prudce dýchá a potí se a mohlo by je napadnout, že vypadá, jako by do něho uhodil blesk.

DRUHÁ KAPITOLA

Marguerite nemohla uvěřit vlastním uším. Jasper si vážně myslí, že na ni může poštvat své kamarády? A ona bude tak vděčná, že poslušně přijme nabídku k sňatku od kohokoli z nich?

Tak to se ještě uvidí. Jakmile odejdou a bude moct slézt dolů, pak...

Zaslechla tlumené bouchnutí vytahované zátky a cinkání sklenic. Skřípavý zvuk křesel posunutých po podlaze a zavržení kůže, když se někdo posadil.

K čertu s tím! Mohli tady vysedávat bůhví jak dlouho, jakmile načali láhev brandy, kterou pocho-pitelně našli. Otec zajistil, aby v každém pokoji, kam by se hosté mohli uchýlit, bylo připravené občerstvení.

Dokonce i v knihovně.

„Čeká snad podle vás Jasper, že si o Daisy budeme tahat slámky?“

Hlas patřil Walterovi.

„Je mi jedno, co čeká.“

To byl Horace. Chlupatý Horace.

„Já si Daisy nevezmu. To si radši lehnu do postele s rampouchem,“ prohlásil rázně.

Cože? No, jestli si Horace myslí, že by si s ním někdy lehla do postele, tak se šeredně mýlí! To by raději

políbila... opičáka! Ostatně Horace se mu hodně podobal. A také se tak většinou choval.

„Daisy není chladná,“ ozval se Ben. „Je jenom plachá. Stydlivá. To také Jasper říkal, vzpomínáte?“

„Ta že je plachá?“ zvolal Walter. „Není plachá, je zatraceně nepřátelská. A nepřístupná. Mně nikdy neřekla víc jak dvě slova.“

A proč bych také měla, pomyslela si Marguerite, když je Walter takový... zabeďněný trouba?

„I kdybych se kvůli ní třeba přetrhl, stejně by mě nechtěla.“

To byla zatím první alespoň trochu chytrá věc, kterou kdy Marguerite od Waltera slyšela.

„Ale představ si ty výhody,“ prohlásil Ben. „Věděl bys, že každé dítě, které by měla, vzniklo tvým vlastním přičiněním, a to v dnešní době o něčem vypovídá.“

Což ovšem nevyznělo jako lichotka. Neznělo to, jako by Ben věřil, že Marguerite dostojí svým svatebním slibům, ale jako by byl přesvědčen, že se na ni žádný muž nepodívá dvakrát. Ovšem to byl celý Ben. Cynický. Nerudný. Vlastně to bylo absurdní, neboť jeho zkřivená ústa vždy vypadala, jako by se měl každou chvíli usmát. Nikdy se to ale neudělal.

„Není to žádná treperenda, která by tě unavovala svým věčným tlacháním jako některé jiné dívky,“ pokračoval Ben, jako by na prstech vypočítával jednotlivé body hovořící v její prospěch, což nejspíš dělal, neboť to byl další z jeho zvyků, které ji dopalovaly.

„A je bohatá,“ uzavřel svůj výčet. „Patřil bys do rodiny Patterdaleů a to není špatné spojení, to nemůžeš popřít. Jasper by byl tvým bratrem. Lepšího chlapíka si jako švagra sotva můžeš přát. To ostatně není žádné překvapení. Známe je všechny odjakživa.“

Ozvalo se souhlasné mumlání.

„Vypadá to, jako by ses o ni rád ucházel sám,“ prohlásil Walter.

„Ne!“ ohradil se Ben rázně.

Ano, to šlo vsutku od srdce.

„Myslím, že ty bys ale měl,“ pokračoval Ben. „Jsi z nás... tedy, jsi z nás ten nejlepší, Waltere.“

„K čertu, Bene, to není pravda. Ty jsi z nás nyní ten nejvýše postavený, když se z tebe stal hrabě.“

„Musíš o sobě konečně přestat přemýšlet jako o pouhém druhém synovi, Bene,“ prohlásil Horace svým protivně přemoudřelým tónem, který používal pokaždé, když se pokoušel dokázat, že má pravdu.

„Postavení pro ni ale nic neznamena, jak všichni víme,“ namítl Ben. „Jinak by si vzala lorda Martlesham, který se o ni vážně ucházel.“

„Zaslechl jsem,“ podotkl Horace, „že ji odmítl. Nedostála prý jeho vysokým nárokům.“

Ach bože!

Marguerite se samou zlostí rozbušilo srdce. Jak se jen Horace opovažuje? Ačkoli to si pravděpodobně mysleli všichni. Lord Martlesham jistě nechtěl, aby se někdo dozvěděl, že mu dala košem ona. Na to byl až příliš pyšný. A měl dost času vyprávět svoji část příběhu, zvláště když se její otec rozhodl odvézt ji z Londýna dřív, než by mohla rodinu opět zostudit, kdyby podle jeho slov *ponížila ještě další čestné a úctyhodné muže*.

„Jsi kapitánem ve vojsku,“ dodal Walter. „Dívky milují muže v uniformě. Oblékni si ji, Bene, a okouzlíš ji.“

„Nech ho být,“ přerušil ho Horace. „Zjevně není z úkolu, který nám Jasper dal, nijak nadšený. Jako ostatně žádný z nás.“

Nemělo se jí to dotknout. Koneckonců jí bylo lhostejné, co si o ní ostatní myslí.

Ale Ben? Cožpak ji právě Ben může tak nesnášet? Tomu se zdráhala uvěřit. Když si vzpomněla na hodiny, které s ním strávila tehdy v létě, kdy si zlomil klíční kost při hájení zříceniny převorství před... nejspíš před ostříhanci, přívrženci parlamentu.

Už v tom ztratila přehled. Pokud si její bratři právě nehráli na ostříhance na jedné straně a rojalistické kavalíry na druhé, pak jistě mezi sebou bojovali jako křížáci proti Saracénům nebo jako piráti s obchodníky. Každý z nich si mohl vybrat skupinu, k níž bude patřit, a vést za ni válku na celém panství po celé školní prázdniny.

Marguerite tenkrát šokovalo, že bratři a jejich kamarádi nerušeně pokračovali ve své hře a Bena nechali opuštěného a samotného v posteli, aniž mu věnovali pohled. A ještě víc ji znepokojilo, že ani jeden z jeho rodičů neprojevil ochotu přijet a odvézt si ho domů.

A tak Ben ležel den za dnem na pohovce a zasmušile zíral z okna, zatímco všichni jeho kamarádi se smíchem a ječením řádili po chodbách domu, když přšelo, anebo sváděli bitvy v lese či obléhali protivníky ve zříceninách, když bylo hezky.

Tak to šlo až do dne, kdy Marguerite dostala od matky svolení, že smí Benovi číst, ovšem pouze v přítomnosti služebné.

Kniha, kterou Marguerite přinesla, Bena příliš nenadchla. A tvářil se značně podezíravě, když ho začala navštěvovat každý den. Trvalo jí dlouho, než ho přesvědčila, že ho vskutku nepřichází mučit *čtbou*, když se proti tomu nemůže bránit, naopak, snaží se mu pomoci snášet jeho bolestivý a osamělý úděl.

„Co jiného bys mohl dělat,“ ptala se ho podrážděně, „když jsi tady zavřený jen s jednou zdravou paží?“

Chvíli se na ni mračil a trochu se vrtěl, jako by se snažil rozhodnout, zda jí může věřit. Pak připustil, že by mu nevadilo hrát karty. Vyhrkl to bez přemýšlení, takže ji neoklamal. Zjevně *moc rád* hrál karty.

Marguerite však bohužel neznala jedinou hru, kterou navrhoval. Udivilo ho, když mu vysvětlila, že její bratři nikdy nechtěli, aby se k nim připojila, a i když nakonec neochotně souhlasili, žádná z jejích guvernantek nepovažovala karetní hry za něco, co by se mělo stát součástí její školní výuky.

Kradmo oba pokukovali po služebné, která byla zabraná do látání ponožek a nevěnovala jim pozornost. Pak se Marguerite naklonila k Benovi a pošeptala mu, že ví, kde může balíček karet opatřit, a druhý den je doopravdy přinesla.

Služku nezajímalo, když Ben začal Marguerite učit základy whistu, piketu a oka. Marguerite to zaujalo mnohem víc, než čekala, a s chutí se učila, jak proniknout do záludností her. Jakmile pochopila základní pravidla, chtěla se naučit hrát dokonale.

Ben byl ovšem proti ní v nevýhodě, protože mohl používat jen jednu ruku. A tak Marguerite napadlo použít všechny knihy, které mu přinesla a o něž nestál, a postavit z nich jakousi stěnu, za níž si Ben mohli rozložit všechny karty na desku stolu.

Celé hodiny brala ohledy na jeho bručení a reptání, protože věděla, že trpí bolestmi a cítí se ostrčen svými kamarády a opuštěn svými rodiči. Začala si myslet, že se z nich stali přátelé, a když se na konci léta všichni rozjížděli buď domů, nebo zpět do školy, šla mu dokonce zamávat. A poté, co se dozvěděla, že

má strávit příští vánoční svátky u nich, těšila na ně a doufala, že obnoví své přátelství.

Avšak místo toho, aby dal Ben najevo, že je rád, že ji zase vidí a chce být opět v její společnosti, vyhýbal se jí, jako by byla nakažena morem. Úplně ji ignoroval, a když už se jí nemohl vyhnout, zrudl a zarputile zíral do země, místo aby se na ni podíval. Téměř se nehnul od Jaspera a jeho druhů a choval se tak, jako by se upřímně styděl, že v létě trávil tolik času s obyčejnou holkou.

Ta vzpomínka ji stále bolela.

Ale to byli zkrátka kluci. Muži. Sobecká stvoření, většina z nich!

„Víte co?“ řekl Horace, „proč si raději nejdeme zahrát kulečnick? Můžeme při tom přemýšlet, jak z té šlamastyky ven.“

„A proč si o ni rovnou nehodíme mincí? Anebo můžeme tahat stébla,“ navrhl Walter. „Tím bychom to zkrátili...“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Ben. „Já to nenechám na osudu. Ať je partie kulečnicku první z několika soutěží mezi námi. Alespoň budeme mít příležitost, jak se úspěšně zhostit našeho závazku.“

Marguerite slyšela cinkot sklenek odložených na stůl, dupot nohou a pak vrzání otevíraných a zavíraných dveří. Zvedla se na lokti a dřív, než se pokusila opustit svůj úkryt, opatrně nakoukla přes římsu. Teprve když viděla, že všichni skutečně odešli a vzduch je čistý, slezla na zem, vyběhla z knihovny, která měla být jejím bezpečným útočištěm, a pustila se po schodišti do poschodí, do svého pokoje.

Rozrazila dveře, vběhla dovnitř a zabouchla za sebou. Pak znovu otevřela a znovu za sebou bouchla dveřmi, aby si ulevila.

Její komorná Marcie, která drhla její velkou šatní skříň, zvedla hlavu a otevřela udiveně ústa.

„Dobré nebe, mylady, neříkejte, že vás ti malí neřádi nakonec dostali? I když jste byla tak opatrná!“

Marcie narážela na její dva mladší bratry, Jushuu a Julia, kteří se Marguerite postarali o dárek na přivítanou. Schovali jí do skříně párek holubů a nepochybně doufali, že ptáci vyletí ven, až sestra otevře skříň, a pak jí začnou poletovat kolem hlavy a Marguerite bude leknutím ječet na celé kolo.

Jejich trik však selhal ze dvou důvodů. Marguerite totiž tušila, že na ni nastraží nějakou past, a tak svoji ložnici pečlivě prohledala. S pomocí slunečníku zkontrolovala, zda jí pod postel do nočníku nestrčili žáby a zda jí na nebesa nad postelí nenasypali červy, kteří by ji později během spánku začali padat na hlavu. Nakoukla také pod příkrývky, jestli tam neschovali šneky. Rovněž s pomocí špičky slunečníku pomalu pootevřela dveře do ložnice pro případ, že by na dvevní rám umístili mísu s vodou.

Druhý důvod, proč jejich dětinský plán nevyšel tak, jak doufali, byl, že chlapci museli dveře šatníku zavřít, aby tam holuby udrželi, a protože byla uvnitř tma, ptáci usnuli a nebylo těžké je pak vzít, opatrně donést k oknu a vypustit je ven. Mezitím však nebozí holubi udělali to, co obvykle dělají, takže nešťastná Marcie musela odnést všechno znečištěné oblečení a vydrhnout vnitřek šatníku.

„Tentokrát mě nezaskočili moji mladší bratři,“ odpověděla jí Marguerite. „Byl to Jasper.“

„Ten nejstarší? Vzpomínám si, že jste mi o něm vyprávěla, jak je namyšlený. A že je už na podobné dětské rošťárny povznesen.“

Namyšlený, ano, to byl přesný výraz, který

Marguerite použila, když ho popisovala Marcii poté, co u nich začala pracovat. Když ji začala považovat za svoji spojenkyni.

„Ne, Jasper není nejstarší. To je James. Jasper je druhorozený. Ale jak jsi věděla, že jsem narazila na jednoho ze svých bratrů?“

„Vypadáte, jako byste vymetala komín, mylady,“ odpověděla Marcie. „S prominutím, to jste rovnou mohla zůstat tady a pomoci mi vydrhnout tu skříň.“

Marguerite přistoupila k dívce, kterou rodiče najali na výpomoc v domácnosti v jejich londýnském domě po dobu společenské sezony. Nakonec se z řady důvodů osvědčila jako její komorná. Nyní si smetla z vlasů ptačí pírkó.

„Přinejmenším nevypadám, jako bych bojovala s holuby,“ zasmála se Marguerite. „Tohle...“ dodala, přejela si rukou sukni a poprvé si všimla, že její šaty nesou stopy po jejím úkrytu na zaprášené knihovně, „to je jenom špína a nikoli saze.“

„Jak říkáte, mylady,“ pokrčila rameny Marcie s drzým úsměvem a neuctivým výrazem, který si Marguerite tolik oblíbila.

„Jsem moc ráda, že jsem šla do knihovny,“ pokračovala Marguerite rázně. „Jinak bych se nikdy nedozvěděla, co má Jasper za lubem.“

Opravdu si myslel, že bude poslušně souhlasit s jeho nestydatým plánem a provdá se za jednoho z těch šašků? Kteří nyní klidně hrají kulečník, aby zjistili, kdo vyhraje a komu z nich připadne ten nepříjemný úkol požádat ji o ruku? Kteří by si raději než ji vzali do postele rampouch?

Opravdu je studená jako rampouch?

Však jim ještě ukáže! Všem!

„Marcie, mám nějaké bílé šaty, které bych si mohla obléct dnes k večeři?“

„Ano, mylady. Všechny věci jsou ještě v truhlách, které jsem nestačila vybalit. Jsou čisté a musím je jen vyžehlit.“

„Tak mi najdi ty, které jsou ze všech nejzářivěji bílé, a připrav mi je. Vezmu si přes ně stříbrné průhledné svrchní šaty.“

A k nim perlové náušnice a co nejvíc křišťálových ozdob do vlasů a kolem krku a zápěstí. Až sejde večer do jídelny, bude se celá třpytit, s jinovatkou kolující žilách a s páteří z ocele k tomu.

TŘETÍ KAPITOLA

Marguerite nepřekvapilo, že v protáhlém salonu, kde se obvykle celá rodina a její hosté scházeli před večeří, stáli její bratři a jejich přátelé. Už když před polednem dorazila domů, všimla si na dvoře před stáji řady kočárů a kolesek a v hale hory zavazadel.

Stejně tak ji neudivilo, že atmosféra v salonu připomíná oslavu. Bratři i rodiče měli nelíčenou radost, že otec její společenský pobyt v Londýně nečekaně zkrátil, a všichni se tak mohli vrátit k tomu, co měli skutečně nejraději.

Nejstarší James, který si nedávno uvědomil, jakou váhu má jeho status prvorozeného syna a dědice Wattleshamského panství, si na léto pozval jen dva kamarády, kteří se už stali lordy. Na Marguerite však ani jeden z nich nijak nezapůsobil, ačkoli byli oba pohlední a nastrojení tak, jako by právě vyšli z módního salonu. Moc dobře věděla, že to není tak dávno, kdy jejich arogantní a samolibé tváře zdobila vyrážka a zarudlé pupínky.

Během svého londýnského pobytu se stala svědkem toho, jak několik dívek nad jedním z nich, lordem Bowesem, vzdychalo obdivem a přirovnávalo ho k řeckému bohu. Tehdy měla sto chutí pohrdavě obrátit oči v sloup, ačkoli tomu pokušení pochopitelně